

Gratia

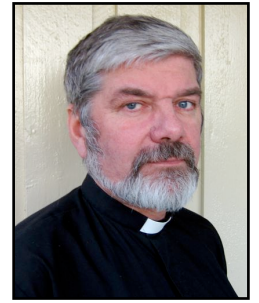
Gratia nisi gratis est, non est gratia
"Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd"
Augustinus

Kyrkblad – Evangelisk – lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad – Den Evangelisk lutherske bekjennelseskirke
Nr 1. 2012 årgang.16

Fra påske til pinse

av Asbjørn Hjorthaug

GRATIA

Utgis av:
Den Evangelisk
Lutherske Bekjennelseskirke/
Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan

Ansv.red.Gunnar Edwardsson,
Redaksjonssekretær:
Gunnar Hjorthaug
gunnar.hjorthaug@tele2.no

Kirkestyret:

Asbjørn Hjorthaug, formann/ordf.
Gunnar Edwardsson, sekr./sekr
Jan-Erik Andersson, kasserer/kassör
Tlf: 0431/430165,
Åke Malander.
Nils Svensson.
Kirkestyrets adr: Rugdeveien 3
N-1823 Knapstad. Tlf/fax: 69 92 11
32
Kyrkans sv. bankgironr 5633-5136
Kirkens no.bankkontonr.
1135.10.53102

Menigheter/Församlingar:

S:t Matteus ev luth förs., Uppsala

Kh Åke Malander,
Åkerlänna 40
S-743 71Björklinge,
Tlf/fax 018/356140/356235
ake.malander@telia.com

S:t Johannes ev luth förs., Yxenhult

Kh Gunnar Edwardsson,
Fågelsångsv.14
S-341 31 Ljungby,
Tlf/fax 0372/62952
gedwardsson@telia.com

S:t Andreas ev.luth förs., Skellefteå

Kh Gunnar Byström,
Fäbodgatan 34, S-931 56 Skellefteå,
Tlf/fax 0910/35008
bystrom@torpet.ac

Den lutherske menighet, Knapstad

Mprest Asbjørn Hjorthaug
Rugdeveien.3 N-1823 Knapstad
Tlf/fax 69 92 11 32
asbj.hjorthaug@c2i.net

Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og gjøre kjent for dere det som skal komme.

Job 16,13

Jesus er opptatt med å forklare disiplene veien fra påske til pinse. Jesus står foran sin lidelse og død. Han vet hva han selv skal gjennomgå, men også hvilke prøvelser disiplene skal igjennom. Jesus har også sagt til dem at han skal stå opp igjen fra døden, men samtidig forteller han dem at han skal reise fra dem opp til sin far i himmelen. Men de skal ikke bli igjen som foreldreløse barn. Sannhetens Ånd, Den hellige Ånd, kommer til dem. Han skal trøste og forsvare og fremfor alt veilede dem slik at de blir trygge på veien til himmelen.

Etter oppstandelsen ser vi hvordan Jesus igjen og igjen møter disiplene. Han fører de dypere og dypere inn i Ordet. Tenk på da Jesus møtte to av disiplene på veien til Emmaus. De var fortvilte, og de sørget over alt som hadde skjedd. Glemte var alt det Jesus hadde sagt til dem.

Da var han der og han sa til dem: «*Så uforstandige dere er, og så trege til å tro alt det profetene har sagt! 26 Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?» 27 Og han begynte å utlegge for dem det som står om ham i alle skrifterne, helt fra Moses av og hos alle profetene. Luk 24,25-27.* Resultatet av dette var at deres øyne ble åpnet og de kjente Jesus igjen. "De sa til hverandre:

"Brant ikke hjertet i oss da han talte til oss på veien og åpnet skrifterne for oss?" Luk 24,32 Jesus møtte de redde disiplene bak lukkede dører med "Fred være med dere". Han møtte den tvilende Thomas ved å la han få kjenne på merkene i siden og i hendene og føttene, slik at han også trodde. Mens Johannes fikk se inn i den tomme graven og da forstod han plutselig alt det Jesus hadde sagt. Den Hellige Ånd har vært i arbeid lenge før pinsedagen. Han veileder, han åpenbarer og han forkynner Kristus for fattige syndere.

Slik er det med oss i dag også. Vi kan få Jesus korsfestet for våre øyne. Vi vet at han døde for alle våre synder. Vi vet at han stod opp av graven og vant oss en evig rettferdighet. Men plutselig er mørket der og jeg ser ingen ting, bare min egen ufullkommenhet. Fortvilelsen tar plass, motløsheten kommer. Tvilen råder grunnen og Kristus synes langt borte. Så er den Hellige Ånd der og veileder oss. Det kan være gjennom et bibelord, en preken, i skriftemålet eller ved nattverdsbordet. Han er bare der og gir oss nytt liv og nytt håp ved å rette våre øyne på Kristus. Han viser oss hvilke skatter i har i Jesus Kristus: Tilgivelse for alle våre synder, en rettferdighet som gjør oss til Guds barn og del i det evige livet. Luther har mesterlig formulert dette i forklaringen til 3 trosartikkel. Den begrunner hele vår eksistens som menighet og kirke.

"Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd kar kalt meg ved evangeliet, opplyst meg med sine gaver, helliggjort og bevart meg i den rette tro, slik han også kaller, samler, opplyser og helliggjør hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Kristus i den sanne og ene tro.

I denne kirken gir han hver dag rikelig forlatelse for all synd til meg og alle troende. På den ytterste dag skal han vekke opp meg og alle døde, og gi evig liv til meg og alle som tror på Kristus. Det er både sant og visst."

God Påske.!

Kyrkan och Israel

När vi hör orden Kyrkan och Israel tänker vi väl of-tast på den kristna kyrkan och den moderna staten Israel. Gud styr hela världen med dess länder och stater. Staten Israel och dess grannar ligger under Guds styre. Som kristna ska vi ropa till Gud att han leder folkens ledare att fatta kloka beslut och förhindra kriga och lidande. Så handlar vi rätt både mot Kyrkan och Israel i dess politiska betydelse.

Orden Kyrkan och Israel får oss också att tänka på kristenheten och det judiska folket. Vi påminns om alla de oföretter som under namnet av kristen tro har gjorts mot judarna. Vi får i olika sammanhang förklarat för oss att Guds löften inte kan bli om intet, och därför består förbundet med det judiska folket. Kyrkan har inte ersatt det judiska, sägs det. Slutklämmen är ofta: den gamla ”ersättningsteologin” är ett olyckligt arv inom de kristna samfundet. Den går ut på att den kristna kyrkan är det nya gudsfolket.

Låt oss se närmare på saken. Vad säger Bibeln? Den säger att de som har Abrahams tro, de är också Abrahams barn och rätta israeliter (Gal 3:7). Vilken var nu Abrahams tro? Abrahams tro var att hålla fast vid löftet som Gud gav honom, löftet om den, i vars namn all folk på jorden skulle välsignas. Vilka höll fast vid Guds ord och löften i Gamla tes-

tamentets tid? Vilka hade Abrahams tro och var rätta israeliter på Elias tid. Var det de som med kungen i spetsen tillbad Baal? Nej, naturligtvis inte, utan de sju tusen som likt Elias hade bevarats i tron och inte gett Baal sin hyllningskyss (1 Kung 19:18). Vilka hade Abrahams tro och var sanna israeliter på Esras tid? Var det de som höll med Sanballat och Tobia och försökte hindra Nehemja från att bygga upp Jerusalems murar? Nej, verkligen inte! Vilka var Abrahams barn och rätta israeliter på Johannes Döparens tid? Var det de som lyssnade till Johannes och gav Gud rätt och lät döpa sig, eller var det de om vilka det heter: ”Men fariséerna och de lagkunniga gjorde om intet Guds frälsningsplan i

fråga om dem själva och lät inte döpa sig av Johannes” (Luk 7:30). Slutsatsen är enkel: Under gamla förbundets tid var det bara en del av folket som tog vara på förbundet och hörde till Guds folk i egentlig bemärkelse.

Är det någon skillnad i nya förbundets tid? Nej, där gäller samma sak: bara de som håller fast vid trons förbund är delaktiga av löftet till Abraham. Det är ingen skillnad på judar av börden och hedningar av börden. Det är tron på löftets fullbordan i Kristus som frälsar. För – just det – Guds löfte gäller nu och alltid, och det löftet har sin grund inte börd, utan tro. Det är alltså inte fariséernas och de skriftlärdes efterföljare som har förvaltats Gamla testamentets löften. Romarbrevet 9:6-7 säger:

”Inte alla som härstammar från Israel är verkliga israeliter; inte heller är alla som härstammar från Abraham hans sanna barn, utan Skriften säger: ”Dina efterkommande skall härledas från Isak”. Det vill säga: Det är inte de som är barn på grund av naturlig härstämning som verkligen är Guds barn, utan de som är barn på grund av löftet.”

Hur är det alltså: Har Kyrkan ersatt Israel? Nej, det kan vi inte säga – inte *ersatt*, men *utvidgat*, på så sätt att hedningarna har inympats på olivträdet, löfträdets, och får del av dess rot och sav. Därför ska den hednakristne akta sig för att se ned på sina trosbröder av judisk börd (Rom 11:17-18). Båda är ju ett i tron på namnet Jesus, för som det heter i Apostlagärningarna 4:12: ”Det finns inte heller något annat namn under himmelen, givet åt människor, genom vilket vi kan bli frälsta.”

Mats Eskhult

Långfredag och Påskdag

”Se, vi gå upp till Jerusalem I heliga fastetider Att skåda, hur Jesus Krist, Guds Son, I syndares ställe lider.” Så sjunger vi, och så förbereder Jesus sina lärjungar: ”Vi går nu upp till Jerusalem och allt ska fullbordas som är skrivet om Människosonen”. I evangelierna heter det att påsken, judarnas högtid, då var nära.

Vi kan säga: Påsken, de kristnas stora högtid är nära. Glädjens stora högtid som vänder natten till dag, som vänder vår fördömelse till vår välsignelse – från Långfredagen till Påskdagen! Vad det innebär att betrakta passionstiden och påsktiden, det sammanfattar aposteln Paulus i en enda vers, Rom 4:25, där det heter om Herren Jesus: *”han som utlämnades för våra överträdelsers skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull”*. Två saker skedde således med Jesus, som båda har avseende på oss. Innan vi går in på detta måste vi observera en språklig detalj. Uttrycket ”för – skull” har två betydelser. Det kan dels beteckna orsak, dels syfte och ändamål. Märkligt nog är det likadant med det motsvarande ord som Paulus använder.

När det nu heter att han utgavs ”för våra synders skull” kan det väl inte betyda annat än att våra synder var orsaken till att han utgavs eller utlämnades. Domen över oss och våra synder fälldes redan på syndafallets dag: ”Döden dö!” Syndens lön är döden, och nu skulle den lönen utkrävas och betalas. Det sker på Långfredagen: ”Då utlämnade Pilatus honom att korsfästas.” Så är Långfredagen för oss en

skakande predikan om Guds vrede över synden. Vi har alla en benägenhet att ta det lätt med vår synd, att vilja förtränga lagens dom att vi står med en omätlig skuld inför Gud. Alla våra ytliga bortförklaringar och ursäkter faller dock till marken inför korset på Golgata – detta var alltså priset för mina synder! ”Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull.” Detta hans fasansfulla lidande har dock inte bara en orsak, det har även ett syfte. ”Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade.” På långfredag följer påskdag, Jesus sa ju: ”Allt ska fullbordas som är skrivet om Människosonen ... men på tredje dagen ska han uppstå igen”. Därför heter det hos Paulus inte bara *”utgavs för våra synders skull”*, där står även det andra ledet: *”uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull”*.

Om nu ”för – skull” i det första ledet helt klart betecknar orsak, hur är det då i det andra ledet, *”uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull”*? Här vill nu många låta prepositionen få den andra betydelsen och sålunda ange syfte och ändamål – för att vi skulle bli rättfärdiggjorda, för att möjliggöra vår rättfärdiggörelse, och liknande formuleringar. Till detta vill jag resa några allvarliga frågor. I ett språkligt parallelluttryck som vi här använder man inte samma preposition i olika betydelser, om det inte är fråga om någon ordlek. Paulus har sagt att han inte vill veta av något annat än Jesus Kristus, och honom som korsfäst. Här talar han om detta centrum, koncentrerat till en enda vers. Är det då troligt att han här skulle glida på ordens betydelse – och därigenom skapa oklarhet och ovisshet hos brevet läsare? Detta synes mig helt osannolikt, så långsökt att man kan utesluta det. En andra fråga att ställa sig är: Om vår rättfärdiggörelse, som man tycks mena, ännu återstår vid Jesu uppståndelse, vad är det då som ännu fattas, och hur ska detta i så fall åstadkommas och av vem? Blir det då inte till sist ändå så att människan själv ska fullborda sin rättfärdiggörelse? Så menar nog de flesta inte, men går den slutsatsen verkligen att undvika? Här verkar det finnas oklarheter. Betänk dock, att detta rör läran om rättfärdiggörelsen av nåd allena, den artikel med vilken kyrkan står och faller.

Jesu sista ord innan han gav upp andan var: *”Det är fullbordat.”* Vad var fullbordat?

Allt, absolut allt om behövde göras för att den fördömdedom som alltsedan

Adam låg över oss skulle kunna upphävas och ersättas av en frikännande dom. Nu håller vi andan under lördagen och undrar med bävan: kommer detta att bli godkänt i himmelen, kommer Gud att godta Jesu verk, kommer han att som han sa uppstå på tredje dagen? Påskdagsmorgonen möts vi så av jubelbudskapet över alla budskap: Han är uppstånden. Han har åstadkommit en fullkomlig försoning mellan Gud och syndarna och framhävt en evig rättfärdighet för hela världen, för alla människor, därför har han stått upp ur sin grav. *Uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull*. Ty Kristus har uppstått, och graven är tom Och världen befriad från skuld och från dom, Rättfärdigförklarad. Halleluja.

Likväl återstår här en dystert fråga: Varför blir då inte alla frälsta och saliga? Varför går så oräkneliga skaror förlorade och förtappade? Det enklaste och kortaste svaret är: Därför att de inte tror på och tar till sig vad Jesus har gjort. ”Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn.” Men nu bjuder Jesus alla till sig och ropar: Kom till mig! Han ropar också på dig. Bekänn din synd, bekänn att även du är en av dem som behöver Jesus. Tro och bekänn att även dina synder är förlättna i Jesu kors och död och uppståndelse. Och sjung med i Luthersk Psalmbok 953: Min Frälsare uppstått och graven är tom, Och jag är befriad från skuld och från dom, Rättfärdigförklarad. Halleluja.

Åke Malander

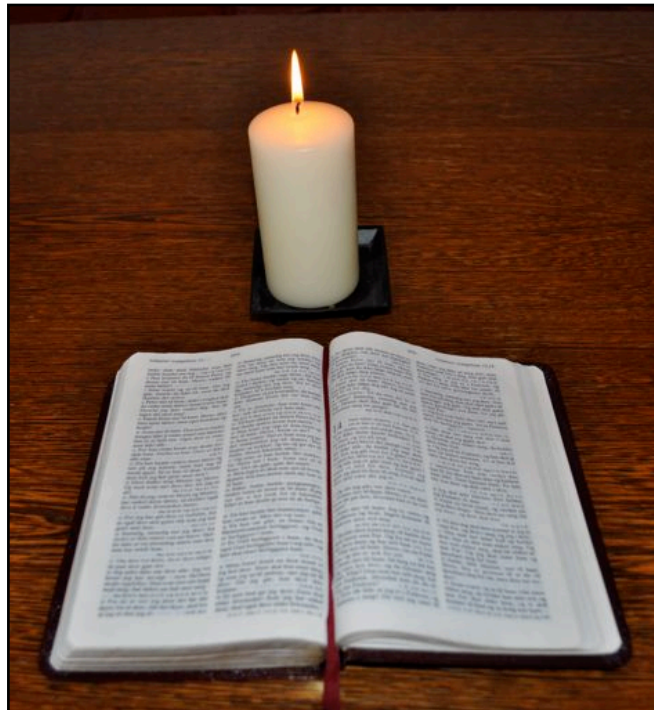
Jag tror på den Helige Ande

Jag tror på den Helige Ande. De orden känner vi igen. Vi läser och bekänner dem vi varje söndag i högmässan, men kanske reflekterar vi inte så mycket över vad vi menar med den Helige Ande.

Vi tror på Gud Fader i himmelen och detta känns gripbart. Vi tror också på Jesus Kristus och honom kan vi ju lätt föreställa oss, men den Helige Ande upplever många som något mer abstrakt och svårbegripligt. En gång i min ungdom sades det i kristendomskunskapen att den Helige Ande är "en Guds kraft". Något liknande kan vi se hos den statliga bibelkommissionen som låg bakom Bibeln 2000. "Mer än i GT framstår Guds ande i NT som en verkande makt." Vidare heter det: "Anden får alltså i NT efterhand personliga drag; två gånger nämns den som jämförd med Gud och Kristus (Matt 28:19; 2 Kor 13:13). Härifrån går sedan linjerna till fornkirkans tänkande om Treenigheten." Citaten är tagna ur uppslagsdelen till NT-81. Här träder utvecklingstänkandet tydligt fram. Från diffusa föreställningar har det utvecklats mer konkreta tankar, så att anden så småningom börjar uppfattas nästan som en person.

Låt oss nu lämna allehanda dylika mänskliga tankar. Vad vet vi utifrån Skriften, hur ska vi förstå den Helige Ande, vem är han? Först måste vi konstatera: Eftersom vi tror och bekänner att den Helige Ande är den ende sanne Guden tillika med Fadern och Sonen, så bör vi inse att vi inte kan förstå honom – han är den

outrannsaktlig, oåtkomlig för vårt intellekt. Vad vi däremot kan och ska göra är att läsa och rannsaka och förstå det nakna bibelordet – och tro vad det utsäger. Så vad sägs då om Anden? Inte mycket faktiskt! Anden, Skriftens utgivare, talar inte mycket om sig själv. "Anden döljer sig" har en gammal lärare sagt. Men tillräckligt mycket sägs dock för att det ska stå klart att NT inte avser någon opersonlig makt eller kraft utan en levande person. I Joh.16 talar Jesus om Anden just som en person. Han får ett namn, han kallas Hjälparen, Tröstaren, eller som i äldre översättningar

Hugsvalaren, han är Sanningens Ande. Han ska överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom. Han ska föra apostlarna in i hela sanningen, ja han ska förkunna om och förhålliga Kristus. Sådana namn och sådana gärningar kan inte tillskrivas någon abstrakt makt eller kraft bara en konkret, levande person. I Apostlagärningarna 13 talar Anden med ett eget, personligt JAG: "När de tjänade Herren och fastade, sade den Helige Ande: Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till." Redan av dessa två bibelställen framgår ju klart att den Helige Ande är en gudomlig person. Däremot är det så att det mesta som NT förtäljer om Anden avser

Andens gåvor, verk och gärningar snarare än Andens person.

Eftersom det redan från kyrkans första tid fanns många som ville förvränga apostlarnas förkunnelse blev det nödvändigt för fornkirkans att avgränsa mot villfarelsen och mejsla ut Skriftens budskap i kortfattade, otvetydiga bekännelser. Detta är fornkirkans stora gåva till oss, vi har trosbekännelserna som vi använder i varje gudstjänst. Dessa är inte

någon efterhandskonstruktion och vidareutveckling av den kristna tron; de är bara ett koncentrerat återgivande av vad Skriften säger om olika sidorna av trons innehåll. När vi nu kommer till den tredje trosartikeln märker vi att den, liksom Skriften själv, talar framför allt om Andens verk: en enda, helig, allmänlig och apostolisk kyrka och vad som däri sker, dop och syndernas förlåtelse.

Så återstår då den kanske viktigaste frågan: Var finner vi den Helige Ande? Jesus sa: "De ord som jag har talat till er är Ande och liv". Den Helige Ande talar genom Skriftens ord.

Den ande som talar annorlunda än den Helig Skrift är inte Guds Ande utan en villfarelsens ande. Härvid är det viktigt att vara klar på att avvisa det falska och förvrängda, men ännu viktigare är det att ta vara på och behålla den rätta, bibliska förkunnelsen. Må Herren ge oss vishet och förstånd att pröva allt och behålla det goda.

Åke Malander

Att förneka sig själv...

Till de mera kärva orden av vår Herre och Mästare Jesus, hör uttrycket i Matt 16: 24
”Om någon vill efterfölja mig, så ska han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig”

Hur ska man förstå det och var ligger innebörden i dessa ord? I dag är det just ord som man helst och gärna går förbi och låter dem stå där i bibeln osedda och olästa. I äldre tider, inte minst i medeltidens klosterliv stod ord som dessa i förgrunden. Men då förstod man dem så att det var något som människan med sina samlade krafter och sin goda vilja kunde åstadkomma och fullgöra.

Emellertid förblir det viktiga ord också i dag och som har avgörande insikter att ge oss.

Ordet ”förneka” är samma ord som sägs att Petrus gjorde då han förnekade Herren. Men vad betyder det då att *”förneka sig själv”*?

Ja, vad innebär det? För fariséerna, de som var Jesu motståndare, var detta en omöjlighet. För dem gällde det snarare att förverkliga sig själva. Förverkliga sitt liv, med sin förmåga och sina krafter. Det kommer nära vår tid och dess uppfattningar, där det ofta sägs att man ska söka förverkliga sig själv. Men Jesus säger att man ska *”förneka sig själva”*. Det verkar vara raka motsatsen.

Vi vill ju som människor i livet ha framgång, vi vill att vi

lyckas med det vi företar oss, vi vill förverkliga våra önskningar och vår vilja. Men i andligt avseende gäller inte detta schema. Det är inte genom att förverkliga oss själva som vi vinner frälsning, det är inte genom att ha framgång i världen som vi blir kristna eller Jesu lärjungar. I det som vi kallar ”andligt avseende” handlar det i stället om en annan ordning.

Jesus kom inte i världen för att lära oss att upptäcka våra inre krafter och väcka till liv en slumrande förmåga. Han kom i stället i världen för att frälsa syndare. Därför handlar kristendom inte att komma inför Gud och framhålla vår förmåga, våra krafter eller visa honom vad vi lyckats åstadkomma här i världen. I stället handlar det om att komma till Jesus utan dessa saker eller skäl. Ja, i stället komma till honom för att man inser att man inget har och ingenting är. Just det. Ingenting.

Det är denna självkunskap som vi har svårt för. Det är denna som uppväcker alla möjliga protester hos oss människor: Inte ska man väl beskriva människan så negativt; man måste väl lyfta fram de positiva sakerna... Människans andliga inriktning, förmåga, kraft att göra gott, det är väl ytterst detta ändå som kristendom handlar om, säger man.

Men Jesu kärva ord öppnar inte för den positiva beskrivningen. I stället talar han om att förneka sig själv, ta sitt kors på sig, ja, att till och med mista sitt jag, sitt liv. Och det är starka ord! Men det som gäller i världen, det gäller inte inför Gud. Hos honom är det en helt annan värdering. Där sker inte värderingen av oss i kompromissens tecken, det som fariséerna så gärna ville göra. Inför Gud gäller Guds lag utan kompromiss. Den säger att vi ska vara *”fullkomliga som den himmelske Fadern är fullkomlig”*. Det betyder att ingen av oss kan gå fri eller kan vara rättfärdig inför Gud. Ingen av oss kan lyfta fram eller

t
grunda vår ställning inför Gud utifrån något positivt i oss själva. Guds fordran på oss är så stor att vi inte kan annat än att erkänna oss som syndare, ja som fattiga, eländiga, syndiga människor som ingenting är inför Gud.

Att förneka sig själv det är att komma med den bekännelsen inför Gud. Det är där det börjar, att inse hur det är med en själv. Omvändelsens början. Ingenting av det jag räknat med och som gäller för något i världen, betyder något inför Gud. Och det som betyder något inför Gud, i det har jag inget att berömma mig av. Där är jag utfattig, luspank. Och någon större förlorare och något mer förlorat kan man inte tänka sig.

Att förneka sig själv, är att inse det. Det är att förneka allt i oss själva som vi skulle kunna åberopa oss av inför Gud, efter vår människouppfattning. Inte ens tro kan vi berömma oss av, och allra minst som fariséen som gjorde jämförelse med publikan och lät den falla ut till sin egen fördel.

Att förneka sig själv innebär att bekänna allt som synd inför Frälsaren. Och det är att komma till Jesus med denna bekännelse.

Och då...?

Jesus har kommit i världen för att uppsöka och frälsa det som var förlorat, heter det. Ja för att ge den andligt utfattiga människan räddning. Och därför är vår enda chans att, komma till honom, klaga vår nöd och lyssna till honom. För se han

gör allting väl för oss. Att följa Jesus det är att komma till honom med sin nöd, sin outhälsa, och bekänna den, tala om för honom precis som det är, och tro på honom som den som ensam förlåter syndare, ja att han är Herren och Frälsaren!

Vår vandring med Jesus, efterföljelsen, den börjar egentligen med att han kommer till oss och räcker oss nåd från Gud, förlåtelse för våra synder och lovar oss det eviga livet. Människorna som följde Jesus, Petrus till exempel, han hade kommit till insikt om att han ingenting var. Han sa: till Jesus: *"Gå bort ifrån mig, jag är en syndig människa"*.

Men Jesus gick inte bort. I stället visade han Petrus en mångfaldig nåd både då och senare.

Det är så Herren Jesus handlar. Genom sitt lidande, sin död och uppståndelse har han gjort gott i allas vårt ställe. Ingen behöver gå förlorad. Inte ens den störste och värste syndaren. Här finns räddningen och frälsning för alla och det helt gratis. Jesus manar oss att tro på honom och den som tror på honom, säger han, den ska ha evigt liv. Starkare än så kan inget sägas om vår räddning och frälsning. Den som ingenting är, får i honom finna rättfärdighet och evigt liv av ren nåd. Det är därför aposteln säger.

"Nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig, och det liv jag nu lever jag i tron på Guds Son som har älskat mig och utgivit sig själv

för mig: Jag förkastar inte Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade Kristus inte behövt lida döden"

Det kallar han också för att vara korsfäst med Kristus och han säger: *"Har vi dött med Kristus ska vi också leva med honom."* Han säger att vi har blivit införlivade med honom. Han använder gång på gång ordet "med" för att betona detta., *"dö med Kristus", "uppstå med Kristus", "leva med Kristus"*. Det är vår efterföljelse av Jesus, i tron på honom.

Nu visar också Herren Jesus att detta att ta sin tillflykt till honom, det har sina konsekvenser.

Lärjungar skulle följa Jesus, lyssna till hans ord och vara just hans lärjungar. De skulle: *"ta sitt kors på sig"*.

Orden erinrar om hur Jesus själv fick ta sitt kors, själv bära det till avrättningsplatsen och att man sannerligen inte blev hyllad på den vägen utan avskydd och häcklad av alla som stod där. *"Har de förföljt mig, ska de också förfölja er"* hade Jesus sagt.

När Jesus blev förkastad så drabbade det också hans lärjungar. Det kunde tyckas som om vinsten med att följa med Jesus alls ingenting var, när det går så illa. Men verkligheten i tron på Jesus är att låta hans ord och hans vilja råda.

De fick lärjungarna lära sig. De fick försaka sin egen vilja, och lära sig att lyssna till Jesus. Att inte låta människotankar eller vad omgivningen anser och tycker få råda. Viktigt och avgörande för lärjungarna men också för oss. Skulle deras tro leva, så måste de leva av vad Jesus sagt dem, och samma för oss.

Ska vår tro leva måste den ha sitt liv i Jesu ord.

Det fanns inte och det finns inte ett liv vid sidan av ordet och Herren Jesus. Och för lärjungar stod klart att hur än de gick i världen så var det avgörande vem Jesus var och vad han kommit med. Det var

därför Petrus

bekände:

"Du har det eviga livets ord..."

"Vad hjälper den en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ" säger Jesus.

Ingen kan ju befria sig själv och sin egen själ. Ingen lösen kan människan själv ge för sin egen del. Men evangelium lär oss att Jesus givit lösen för både kropp och själ. Han ger oss det eviga livet som gåva. Hela världen med allt vad

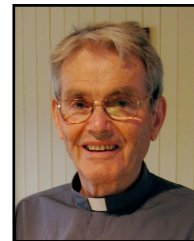
äger och allt det lidande den ger, kan inte i något avseende mätas med eller ställas i jämförelse med härlighet som Jesus ger oss. Paulus skriver

"Jag håller före att denna tid lidande inget betyder, i jämförelse med den härlighet som kommer att uppenbaras på oss" (Rom 8:18).

Ja, Jesus säger: *"Den som följer mig, han ska förvisso inte vandra i mörkret, utan ska ha livets ljus."*

Åtta saligheters summa

(Andaktsserie över Matt 5: 1-12 avslut)

v. 11 **”Saliga är ni, när man smädar och förföljer er och ljuger och säger allt ont om er för min skull.”**

v. 12 **”Gläd er och fröjda er! Er lön är stor i himmelen. På samma sätt förföljde de också profeterna som var före er.”**

Vi får här förmånen att följa Guds Smorde, som likt Guds ängel räcker både lärjungar och andra Livets Bröd och Vatten, dvs Guds Ord och Sakrament från sin Fader i himlen. Vilka var då dessa saliga? Herren svarar genom en av dem: ”Gud har gjort oss som var döda genom överträdelserna levande med Kristus. -

Av nåd är ni saliga genom tro, och det inte av er själva, Guds gåva är det, inte av gärningar, för att ingen skall berömmas sig själv.” – ”Vi är hans verk, skapade i Kristus till goda gärningar, som Gud har förberett, för att vi skall vandra i dem.” /Ef. 2:4,5; v.8-10/

Det är dessa från döden uppväckta syndare Herren beskriver i sin predikan på berget: En gör Han fattig i anden, en annan prövar Han och tröstar över måttan, den tredje ger Han av sitt saktmod och den fjärde: hunger och törst efter Rättfärdighet. Den femte: barmhärtighetens gåva, den sjätte: ett rent hjärta, den sjunde: Guds frid och den åttonde: trohet mot NAMNET över alla namn.

1. ’De fattiga i anden’ har fått lära känna sin egen svaga och fördärvade natur, men har också genom Andens budskap kommit till tro på Kristus, och fått del av

syndernas förlåtelse. Herren Gud fyller dem med Kristi skatter och ett fast hopp om himmelriket.

2. ’De bedrövade’ ”som tvagit sina kläder och gjort dem vita Lammets blod”/Upp 3:17/, förlitar sig dagligen på kraften och renheten i Kristi gärningar i deras ställe. Och hans särskilda omsorg om sina svaga. HAN har hjälpt dem så mycket, nu försöker de gå i hans spår när de möter andra svaga.

3. ’De saktmodiga’ är syndare som tror på sin Frälsare och fått del av hans saktmod. ”När Han blev smädad, smädade Han inte igen, utan överlämnade domen åt Honom som dömer rättvist. ”Lär av mig,” sa ’ Mästaren. Och dessa saliga fick ett mildt och ödmjukt hjärta mot sina medmänniskor

4. ’Att hungra och törsta efter Rättfärdighet’ är en stark längtan efter Guds Ord och Sakrament.

Och att åter och återigen få leva i Guds Ords predikan, och höra avlösningorden(syndernas förlåtelse) av sin präst. Och sen äta och dricka Kristi kropp och blod i Herrens heliga måltid. Det ger kraft och glädje. Men det väcker även en längtan att visa vägen för andra till Kristus, Salighetens källa!

5. ’De barmhärtiga’ – d.ä. de svaga och nedtyngda människor, som fått så mycket barmhärtighet av sin Frälsare, både förlåtelse och hjälp, att de drivs av Anden till medlidande med varje behövande medmänniska. Därför står de återkommande på knä vid nådens källa för att hämta ny kraft.

6. Kristus allena är den första människan med ’rent hjärta’ som gått på jorden. Men hans helgon och lärjungar måste säga med ap. Paulus: ”Jag vet att i mig, d.ä. i mitt kött, bor inte något gott”./Rom.7:18/ Därför har alla Guds barn fått ett nytt hjärta, och blivit Guds egna vänner och Kristi brudsjälar i DH Dopets Sakrament. I detta hjärta bor Kristus och DH Ande, som driver och hjälper henne att ofta, ofta komma till Kristus i Ordet, och få ny kraft och tröst i altarets Sakrament.

7. ”HAN är vår frid”, säger ’de fridstiftande’ om

Honom ”som genom blodet på sitt kors har stiftat frid.” /Kol 1:20/ Vi har frid med Gud, sedan vi blivit rättfärdiggjorda av tro på Kristus. Följden skall då bli att vi håller fred med alla människor, så mycket det beror av oss. - Men när dessa saliga bär fram evangelium om Kristi frid, väcker detta inte bara glädje utan också motstånd och strid!

8. ’De saliga som lider förföljelse för Rättfärdighets skull’ är de som lever i Kristus och hans Namn: ”Det är inte mer jag som lever, utan Kristus lever i mig. Det liv som jag nu lever i köttet lever jag i tro på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.”/Gal. 2:20/ - ”I ingen annan finns det salighet, ty det finns inte något annat NAMN under himmelen givet åt människorna, genom vilket vi skall bli saliga.” /Apg.4:12/.

Paulus och Petrus ger härövan två exempel på predikan som leder till förföljelse, ja till fångenskap och död. **”Gläd er och fröjda er! Er lön är stor i himmelen.”**/Matt. 5:12/ Kom ihåg att Kristus mitt i deras kamp och förföljelse vakade över dem båda, liksom över oss när vi smädas eller hånas för hans Namns skull! – De saliga ”som kommit ur den stora bedrövelsen”, behöver inte längre gråta ...”ty Gud skall torka bort varje tår från deras ögon./Upp.7/ Också vi enkla stackare, blir mottagna för Kristi skull, ty Han som givit oss Löftet heter: ”Trofast och Rättfärdig”./Upp.19: 11/

A M E N!

Gunnar Z. Byström